

Hồi Hai Mươi Ba

Thiên Hậu Miếu Phát Sinh Kỳ Tích

Gã khát cái nươ bả đã đi qua đi lại mãi nhưng thủy chung vẫn chưa quyết định là có nên thử một lần mạo hiểm đi vào Hồng Ma Bảo hay không.

Cuối cùng về ma quái huyền bí của tòa cổ bảo được kiến tạo toàn những phiến hồng thạch, đã làm tiêu tán hết những nhuệ khí nếu trước đó gã có.

Gã lửng thững bỏ đi, vì mơ hồ vẫn cảm nhận như từ lâu đang có đôi mắt xoi mói ở đâu đó cứ dò xét gã.

Gã đi xa dần, lòng cười thầm:

- “Đến nhìn, rồi bỏ đi. Ha ha... hành động của ta nào khác gì những kẻ rồi hơi do hiếu kỳ nên tò mò đến xem thử. Ha ha, cứ dò xét đi. Càng dò xét càng giúp ta tin chắc Hồng Ma Bảo chỉ là miếng mồi dùng để nhử những cao thủ tuyệt đại thượng thừa trên giang hồ. Ta không dại chui vào lúc này đâu. Cứ chờ màn đêm buông xuống thì sẽ rõ. Ha ha... còn bây giờ hãy tìm một chỗ nghỉ đã. Vì vẫn còn thừa khối thời gian cho Sầm Phong này nghỉ ngơi.”

Sầm Phong?

Không sai, gã khát cái đó chỉ có thể là Sầm Phong cải dạng dị dung mới đủ dõm lược tìm đến Hồng Ma Bảo này một mình.

Và vì thời gian còn những nửa ngày nữa màn đêm mới buông xuống nên Sầm Phong quyết định tìm chỗ nghỉ ngơi.

Núi Thiên Hậu, nơi Hồng Ma Bảo tọa lạc chỉ là một góc nhỏ ở chân ngọn núi, còn rộng thênh thang cho Sầm Phong tha hồ chọn chỗ nghỉ ngơi vừa ý. Và cuối cùng Sầm Phong cũng chọn được chỗ. Đó là một thảm cỏ xanh đã hiếm hoi xuất hiện, dù bên cạnh là cả một giòng suối mát trong lành, do hai bên suối đa phần đều là những bụi cây hoang dại mọc um tùm.

Toan ngã lưng nằm trên thảm cỏ, chợt Sầm Phong phát hiện bản thân cần uống một ngụm nước suối cho bớt khát.

Nhưng vừa nhìn xuống dòng suối, thật ngẫu nhiên là nhờ vô tình nhìn ngược lên đầu nguồn nên Sầm Phong phát hiện có một mẩu vải lửng lơ xuôi theo dòng nước trôi xuống.

“Có người chết trên đầu nguồn? Vậy phần suối nước dưới này đã bị nươ ế còn gì?”

Cũng không khát cho lắm nên Sâm Phong lười biếng nằm ườn người lên thăm cỏ. Nhưng chỉ được một lúc, hình ảnh có xác người nằm đâu đó trên đầu nguồn đã thôi thúc Sâm Phong quyết tâm dò tìm cho minh bạch.

Sâm Phong đi ngược lên cũng không dễ chút nào. Bởi vì cần minh định xác chết nằm ở đâu nên Sâm Phong đâu thể cứ áng chừng phía xuất phát đầu nguồn để di chuyển lên cho nhanh. Trái lại, vì phải đi men theo dòng suối, thật sát, nên Sâm Phong di chuyển khá khó khăn.

Cũng may, cứ đi được một đoạn Sâm Phong lại phát hiện một mẩu vải nhỏ cùng màu với màu đã lần đầu thấy trôi lững lờ theo dòng, quá đủ cho Sâm Phong dinh ninh thế nào cũng bắt gặp thi thể nạn nhân xấu số.

Nhưng cuối cùng một sự thật đã làm Sâm Phong đi từ ngõ ngàng sang đến nỗi bàng hoàng vô tả.

Chỉ có mỗi một túm y phục nhăn nhúm không rõ đã bị ngọn suối cuốn trôi từ đầu, lúc này đang vắt vẻo nửa trên nửa dưới ngâm nước phơi khô ngay bên trên một mặt đá gồ ghề đã vô tình giữ bộ y phục mục rã đó lại.

Ngõ ngàng vì không ngờ chỉ nhìn thấy có thế. Và cứ mỗi lần dòng suối vô tình gợn thành cơn xoáy nhỏ va vào bộ y phục thì lập tức có một mẩu vải bị cuốn phăng theo con suối. Sâm Phong không trông mong chỉ nhìn thấy cảnh này thay vì phải là hình ảnh của một thi thể chết đơn cô.

Còn bàng hoàng thì vì Sâm Phong sau một lúc nhìn ngấm, càng nhìn càng có cảm giác đã từng quá quen với bộ y phục này, cuối cùng cũng nhận ra đó là bộ y phục của ai.

“Sao là bộ y phục của chính ta? Chẳng phải ta đã vất bỏ, nhét vào một khe nước ngầm, ở một nơi nào đó tận biên tái xa xôi, địa điểm do lão Lãn chọn để giúp ta đào luyện công phu? Trừ phi đây là bộ y phục khác, trùng hợp giống của ta, nếu không, hoặc bộ y phục này biết bay, đã tự di chuyển ngoài hai mươi ngày đường đến tận đây, hoặc chỗ ta từng đào luyện công phu phải ở ngay sau chỗ phát xuất nguồn nước của dòng suối này. Phải tìm cho ra sự thật. Hừ!”

Sâm Phong đã vì nhiều thất bại của lão bà, Thái Giáo Chủ Vạn Xà Giáo nên có ý ngờ lai lịch thật sự của lão Lãn, khiến phải lặn lội quay ngược lại núi Thiên Hậu, toan tiến vào Hồng Ma Bảo dò xét hư thực. Giờ thêm sự tồn tại khó hiểu của bộ y phục này nữa càng khiến Sâm Phong ngờ lão Lãn nhiều hơn.

Và Sâm Phong lần nữa lại thấy khắp người nổi gai khi phát hiện nơi xuất phát đầu nguồn của dòng suối quả thật chỉ là từ một khe đá nhỏ vẫn còn vương mắc lại đó một vài mẩu vải của chính bộ y phục lúc này.

Sầm Phong ngẩng đầu nhìn lên cao.

Vách đá có khe nước chảy không cao lắm, chỉ độ bốn trượng là nhiều, và trên đó có một vài dấu hiệu cho thấy có thể giúp Sầm Phong tìm được chỗ hoặc để đột nhập qua phần bên kia của vách đá, hoặc một vị trí nào đó đủ thuận lợi để chỉ cần nhìn vào trong.

Sầm Phong lẳng lặng lao vọt lên.

Quả nhiên ở đấy có một huyệt khẩu hẹp nhưng để tiến vào thì không khó lắm. Sầm Phong lách vào. Nhưng được một đoạn ngắn, Sầm Phong thất vọng dừng lại vì phát hiện không thể lách vào thêm nữa nếu không có cách mở rộng thêm lối đi.

“Có rồi!”

Sầm Phong lấy Thần Kiếm Độc Long ra, cố xoay trở để có thể lợi dụng thân kiếm sắc bén cắt gọt từng mẩu đá nhỏ sao cho lúc rời ra, tay kịp hứng, miễn đừng gây kinh động là được.

Sầm Phong khoét rộng dần. Từng mẩu đá cắt rời ra được Sầm Phong đặt nhẹ dưới chân ngay phía sau.

Được một lúc, Sầm Phong phát hiện có thể lấy tay lách lay cả một khối đá to bằng bề tròn một thân người. Sầm Phong lay từ từ, sau đó dùng thân kiếm vừa đỡ vừa chọc sâu vào phía dưới khối đá để cố gắng lôi cả khối đá và thân kiếm ra.

Thật may, Sầm Phong đã thực hiện thành công, đã đưa được phiến đá tuy to nhưng dẹt ra ngoài và đã nhẹ nhàng được đặt qua bên cạnh.

Sầm Phong chui đầu vào, nhìn quanh, nhìn trên cao, sau đó nhìn xuống dưới. Cuối cùng Sầm Phong như bị ngộp thở nên rút nhanh đầu trở lại, nhịp hô hấp dồn dập bắn loạn.

“Đúng là vũng nước ta từng tắm rửa tẩy ố! Sao lão đối ta, bảo đưa ta đến tận biên tái xa xôi. Nhưng kỳ thực chỉ là quanh quẩn trong lòng núi Thiên Hậu cách Hồng Ma Bảo không xa là bao? Tại sao chứ?”

Sầm Phong không hề chờ đợi một sự thật như thế này. Tuy vậy, một khi sự thật đã phơi bày, lão Lãn đã quá đối gạt Sầm Phong, buộc Sầm Phong phải xem xét lại toàn bộ sự việc, nhìn nhận lại toàn bộ sự việc theo những khía cạnh hoàn toàn khác.

“Vút!”

Sầm Phong phóng người chui qua lỗ huyệt, lọt vào gian thạch động có vũng nước thân quen, hạ thân nhẹ nhàng ở bên kia vũng nước.

Nhìn lại chỗ vừa lao vào, Sầm Phong hài lòng vì nhờ địa thế khuất nên không phải lo bị ai phát hiện lối đột nhập do bản thân tự tạo ra.

“Ai chứ? Ngoài lão Lăn rõ ràng đã trá tử, chỉ để lừa dối ta, thì còn bất kỳ ai đặt được chân vào chỗ kín đáo này để khiến ta lo ngại chỗ đột nhập bị phát hiện? Hừ, lão giỏi lắm, lão Lăn, ta không thể để lão hý lộng ta thêm nữa đâu.”

Sâm Phong bước đi không chút ngại ngần. Vì suy cho cùng đây là chỗ có địa hình khá quen và vị tất ngay lúc này có lão Lăn ở đây nên Sâm Phong ngại gì không di chuyển ung dung?

Đến gian thạch động to rộng, nơi hai năm Sâm Phong đã tự giam mình luyện công, chợt Sâm Phong phát giác có tiếng kêu thét vắng đến.

Tự chấn động, Sâm Phong dừng lại và ngưng thần nghe ngóng.

Quả là có tiếng kêu, thậm chí còn là tiếng kêu van xin thì phải. Sâm Phong nhận định ngay phương hướng và đi ngay.

Sau khi vượt qua nhiều ngách đá ngoằn ngoèo khúc khuỷu, Sâm Phong thoáng dừng lại vì đã nghe rõ tiếng kêu xin của một nữ nhân:

- Hài nhi khẩn cầu nghĩa phụ rộng lượng dung tha. Xin đừng lỗi đạo phụ tử, thu nạp hài nhi lên hàng thê thiếp. Xin đừng đi, nghĩa phụ. Hãy dung tha hài nhi một lần. Một lần này nữa thôi. Hãy cho hài nhi thêm cơ hội truy tìm cho bằng được y. Vì dẫu sao y cũng là hôn phu của hài nhi theo lời nghĩa phụ từng hứa giúp hài nhi cùng y nên duyên sắc cầm. Quay lại đi, nghĩa phụ. Xin đừng dùng xuân dược ép uống hài nhi. Ôi... nghĩa phụ... Hãy cho hài nhi thêm một cơ hội nữa để truy tìm lại Sâm Phong cho nghĩa phụ...

Sâm Phong thật sự ngỡ ngàng vì đã hiểu đó là tiếng van xin của ai và nhất là dành cho ai.

Nhưng rất lạ, sao mãi chỉ có mỗi một thứ thanh âm van xin tuyệt vọng của Thái Phi Nguyệt liên tiếp vang lên? Còn lão Lăn đâu? Nghĩa phụ của Thái Phi Nguyệt đâu? Sao lão không đáp lời, không đoái hoài cứ như lão đang cố tình bỏ mặc Thái Phi Nguyệt thì phải?

Và lập tức Sâm Phong tìm thấy câu trả lời. Đó là nhờ Thái Phi Nguyệt đổi giọng, bắt đầu phần hận thét quát và thóa mạ chính nghĩa phụ của nàng. Đại để cho Sâm Phong biết kỳ thực Thái Phi Nguyệt hiện chỉ còn có một mình, bị điểm huyết khắp thân, lại còn bị trói căng bằng những đoạn xích sắt nữa. Còn nghĩa phụ nàng thì đã bỏ đi từ lâu, từ rất lâu, như đi tìm lấy xuân dược thì phải. Nàng khẩn thiết van xin vì mong có một lúc nào đó nghĩa phụ nàng quay lại thế nào cũng nghe và cũng mủi lòng, thuận tình buông tha cho nàng một lần cuối. Nhưng vì đã lâu không thấy lão quay lại, nàng vì biết có van xin thêm chỉ vô ích, bởi lão nào có mặt để nghe, nên nàng có cơ hội thóa mạ lão cho hả giận.

Sầm Phong chờ thêm một lúc nữa, biết chắc không có lão – vì nếu có, lẽ nào lão để im cho nàng, chỉ là một nghĩa nữ, có quyền thóa mạ lão? – mới dám lên tìm lối vào.

Lại là một thạch động nữa, cũng nhỏ cũng âm u, giống như thạch động cuối cùng Sầm Phong đã phải chịu bế quan luyện công – theo cách lão Lãn giải thích – nhưng ở đây còn có thêm hai mẩu xích ngắn, đủ để trói giật hai cánh tay Thái Phi Nguyệt quay ra về phía hai bên, với hai đầu xích còn lại đã được gắn chặt vào hai bên vách đá.

Không phải khổ nhục kế. Sầm Phong tự nhận định như thế vì thấy Thái Phi Nguyệt không chỉ tiêu tụy mà còn hốc hác xanh xao nữa. Thảo nào nàng không giận, không phẫn nộ và không thóa mạ lão sao được.

Sầm Phong xuất hiện như một bóng u linh bên cạnh nàng.

Không để nàng kịp lên tiếng, Sầm Phong hạ thấp giọng nói ngay:

- Tại hạ chỉ đến để giải cứu, quyết không gây hại. Nói mau, cô nương muốn giải cứu hay chỉ muốn tại hạ bỏ đi ngay?

Thái Phi Nguyệt mừng đến líu lưỡi:

- Bất luận các hạ là ai, bất luận các hạ có dụng ý gì, chỉ cần được giải thoát, sau này tiểu nữ nguyện làm thân khuyển mã tùy các hạ sai khiến.

Sầm Phong đã biến âm, nên không lo bất kỳ ai nhận ra:

- Tại hạ có vô tình lên nghe được một lúc. Nghĩa phụ cô nương lại có dạ cầm thú, toan thu nạp cô nương, đưa từ danh phận nghĩa nữ lên hàng thê thiếp. Điều này có thật sao?

- Các hạ đã nghe thì tốt rồi. Nhưng nếu cứu được thì xin nhanh lên cho. Vì đến cả tiểu nữ cũng không thể đoán biết lúc nào thì lão cầm thú bệnh hoạn quay trở lại.

Sầm Phong thì không vội lắm:

- Tại hạ cần biết một điều, nghĩa phụ cô nương phải đi đến đâu mới có thể tìm thấy xuân dược đem về?

Nàng hết cả giận, chuyển sang sợ đủ mười phần:

- Lão phải lên tận đỉnh núi, nhưng lão đi có đến nửa ngày rồi. Không khéo lão sắp quay về cũng nên.

“Keng keng!”

Chỉ hai nhát kiếm Độc Long là Sầm Phong đã giải thoát cho nàng, đồng thời còn gần giọng nói ngắn gọn:

- Lão có quay lại cũng không thể làm gì nếu cô nương ưng thuận đi theo tại hạ ngay.

Nói đi là đi, và cách nói của Sầm Phong đã khiến Thái Phi Nguyệt mau chóng có quyết định thực dễ dàng:

- Được, hãy cho tiểu nữ cùng đi.

Sầm Phong hăm hở đi phía trước khiến Thái Phi Nguyệt đi theo sau cũng ngỡ ngàng:

- Các hạ từng đến nơi này nhiều lần?

Sầm Phong đã đi đến thạch động có vũng nước:

- Cũng khá quen. Sao, cô nương nghi ngờ gì ư?

Nàng nhìn vũng nước:

- Đâu là lối thoát ra? Cứ thế này bảo tiểu nữ làm sao không nghi ngờ vẫn là kế của lão cầm thú?

Sầm Phong lần đầu tiên cười với Thái Phi Nguyệt:

- Cô nương nghi là tốt rồi. Vì có như vậy mới khiến tại hạ đỡ phần nghi ngờ ngược lại cô nương. Hãy nhìn tại hạ lao thoát đây. Dám không?

Thái Phi Nguyệt lại dáo dác tìm quanh:

- Các hạ là ai? Vì chỉ có quen biết mới dám bảo đã nghi ngờ tiểu nữ. Không quen thì không ai bảo thế.

Sầm Phong đưa tay xoa khắp mặt:

- Tại hạ đã ngờ đây chỉ là khổ nhục kế của cô nương. Và nếu là vậy, lúc này nếu cô nương muốn đuổi theo hoặc hô hoán báo hiệu cũng đã muộn. Vì lập tức tại hạ sẽ bỏ đi ngay, đừng ai mong đuổi kịp. Thế nào?

Nàng đưa tay bịt gần kín miệng:

- Là người? Ôi, không... Chờ ta đi với!

“Vút!”

Nàng lao qua và bị Sầm Phong điểm huyết ngay lập tức.

Sau đó, khi đã đưa nàng ra ngoài và quay lại phong kín lối đột nhập đã vào và ra, Sầm Phong thản nhiên nhắc nàng đặt lên vai và lao đi vùn vụt.

o O o

Nhìn trời chiều đen dần, Thái Phi Nguyệt thở ra khoan khoái, không một chút bận tâm là huyết đạo vẫn đang bị Sầm Phong chế ngự, chưa chịu giải khai cho nàng:

- Lúc này dù có phải chết dưới tay người thì ta vẫn mãn nguyện. Vì như vậy đỡ hơn là bị lão cầm thú khả ố giở trò đồi bại, sau cùng tự ta cũng phải tìm đến cái chết. Giết ta đi nếu đến tận bây giờ người vẫn nghi ngờ đang làm kế của ta.

Sâm Phong thì bình thản ngồi cạnh chỗ đang đặt nàng nằm:

- Đừng giả vờ nói khích tại hạ. Và cũng nói thật, tại hạ sẽ giết nếu cô nương không giải thích rõ một điều đã từng làm tại hạ ưu tư.

Thái Phi Nguyệt vẫn nằm ườn ra khoan khoái:

- Người vẫn muốn biết lão là ai?

Sâm Phong cười gằn:

- Nghĩa phụ của cô nương ư? Dĩ nhiên về tính danh thì tại hạ cũng muốn biết. Nhưng nếu cô nương nghĩ tại hạ chưa đoán ra lão chính là lão Lẫn, từng giúp tại hạ những bốn năm khổ luyện công phu thì lầm đấy.

Nàng giật mình:

- Người cũng đã biết? Từ lúc nào? Hay vậy!

Sâm Phong không buồn giải thích:

- Lão là ai? Ý tại hạ hỏi về tính danh.

Nào ngờ nàng chỉ đáp:

- Ta không biết. Vì đối với ta lão chỉ là nghĩa phụ, một lão bá vô danh đã có lần cứu mạng, sau đó tự nguyện cưu mang và truyền thụ võ công cho ta. Đừng nghi ngờ ta đang giấu người. Vì sự thật lúc này ta đang hận lão thấu xương. Người nghĩ, ta như thế này, là nghĩa nữ của lão, vậy mà khi xích ta lại, bảo là muốn trừng phạt ta, lão lại giở trò cầm thú, thản nhiên và hả hê sờ mó khắp cơ thể ta. Có đáng hận một nghĩa phụ như lão chăng?

Sâm Phong nhớ ngay cảnh đã diễn ra cho Kim Phụng và Tuyết Sương với hung nhân đồi bại là Thừa Võ:

- Ti tiên! Vô sỉ! Hạ lưu! Đúng là cầm thú, là khả ố, đáng bị giết trăm lần.

Thái Phi Nguyệt kinh ngạc:

- Người mắng lão? Người cũng có điều đáng căm phẫn lão lắm sao? Có thật người đã tự đoán biết tất cả những gì lão đã sắp đặt, quyết biến người thành công cụ cho lão?

Đến lượt Sâm Phong kinh ngạc:

- Lão Lẫn? Cô nương bảo chính lão là lão Lẫn có ý đồ toan biến tại hạ thành công cụ cho lão? Là thế nào?

Nàng ngớ người:

- Hóa ra người chưa biết gì cả? Vậy tại sao người lại biết lão vừa là nghĩa phụ của ta đồng thời vừa là nhân vật người gọi là lão Lẫn, kẻ đã đào luyện công phu, quyết tận lực giúp người sau này thành đại cao thủ?

Sâm Phong miễn cưỡng giải thích:

- Có một nhân vật vì từng biết lão nên nghi ngờ võ công tại hạ có được là do lão truyền. Ất cô nương không nghĩ Thái Giáo Chủ Vạn Xà Giáo vẫn còn tại thế và là do chính tay tại hạ cứu mạng giải nguy?

Thái Phi Nguyệt rõ ràng là bị bất ngờ:

- Mụ đó ư? Sao bảo ả Ngọc Giao phản bội đã mưu hại được mụ? Nếu vậy, chính mụ đã nhận ra đường lối võ học của người hoàn toàn giống công phu của kẻ đã hiệp lực cùng Ngọc Giao mưu hại mụ? Vì thế người mới bắt đầu có ý nghi ngờ về kẻ đã truyền thụ võ công cho người?

Sâm Phong gật đầu:

- Tại hạ cũng khó tin đấy là lão Lẫn. Vì đối với tại hạ, một là lão đã chết, hai là, theo lão nói, tư chất lão kém nên không thể tự luyện công phu đến mức tựu thành theo ý muốn. Vì thế lão mới quyết dốc hết tâm huyết dồn cho tại hạ. Hóa ra tại hạ chỉ là con cừ non, tha hồ cho lão lừa, để lão xỏ mũi dẫn dắt theo ý lão. Nhưng lão là ai? Sao lại chọn tại hạ?

Thái Phi Nguyệt chột bảo:

- Vì sao người chột xuất hiện kịp lúc để giải thoát ta?

Sâm Phong chột vươn tay giải huyệt cho nàng:

- Có người đến. Dù chưa biết có phải lão hay không nhưng tốt hơn cô nương cứ chuẩn bị đối phó.

Dứt lời Sâm Phong xoay người đi mất dạng.

Phần nàng, vì huyệt đạo chỉ mới giải khai, dù khí lực còn yếu nhưng do quá hốt hoảng nàng hết lờm còm ngồi lên, rồi lại bất lực khụy xuống. Sau cùng, nàng nhờ tận lực mới đứng dậy được nên lúc chạy cứ chao đảo, không biết suýt ngã biết bao nhiêu lần mà nói.

Nàng không thể nào chạy đuổi kịp Sâm Phong nên đành lao bừa. Gặp lùm cây hoang dại nào có thể lách qua để khỏi vòng tránh thì nàng bất chấp sẽ bị cào xước cứ lao ào qua. Gặp những gộp đá gồ ghề chồng chất, nhắm leo không nổi cũng không sao đủ bình tĩnh để tìm thấy lối đi vòng, nàng cứ cố gắng cuồn chui lòn qua nếu may mắn đó là khe hở thông từ đầu này sang đầu kia.

Có một lần nàng cũng lòn thấp người chui như vậy, thật không may đó là ngõ cụt. Vì quá mệt mỏi và kiệt lực nàng buông người nằm luôn trong đó.

Nhưng dầu vậy, dù mệt đến đứt hơi nhưng nàng bằng mọi giá vẫn giữ sao cho những tiếng hô hấp hồng học đừng vượt quá khỏi lồng ngực.

Giữ được điều đó đã là khó, thế mà nàng còn phải nằm đó không dám sơ suất dù chỉ là một sát na không nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Nhờ cảnh giác nên phát hiện có người dường như vừa tự chui vào tận chỗ của nàng.

Màn đêm đã buông xuống, nàng không thể nhận diện rõ đây là ai. Mà còn ai nữa đang cố truy đuổi để bắt giữ nàng nếu không phải nhân vật đang làm nàng sợ thì có sợ nhưng cảm phần thì nhiều hơn, nhiều đến thấu tận xương tủy.

Một bên chân của nàng đã bị kẻ đó nắm từ phía sau. Và vì thế nàng bị chủ nhân của bàn tay lôi sềnh sệch ra ngoài.

Nàng sợ quá kêu không được, chỉ còn biết nghiêng răng nghiêng lợi, quyết dồn sức cho một lần sinh tử sau cùng.

Nàng bị lôi tuột ra ngoài, sau đó bị vật ngửa lên, để lộ phần y phục thân trước vừa vì bị lôi nằm sấp dưới nền đá nên nhơ bẩn và bung rách nhiều chỗ.

Sau cùng điều nàng lo sợ nhất quả đã xảy đến, có một bóng đen nháy vồ lên thân nàng. Vì đã chờ đợi sẵn cho điều này nên nàng dốc toàn lực, xòe đủ hai bàn tay, vừa vồ chụp vừa cào cấu loạn sinh loạn tử vào đối phương. Nàng còn quát tháo điên cuồng:

- Lão cầm thú! Ta quyết giết lão trước khi để lão giết ta. Có muốn làm nhục ta, bắt quá lão chỉ có thể thỏa mãn nhục dục với một thi thể giá lạnh mà thôi. Ta giết lão, sức sinh, ta giết lão, cầm thú, khả ố... ti tiện... hạ lưu... vô sỉ...

Nàng kiệt lực, quát mắng còn không được nữa nói gì cào cấu vồ xé. Mà đối phương thì vẫn cứ phủ phục lên thân nàng, nặng lắm, nhưng nàng đã mòn sức rồi, không thể xô đẩy hoặc cục cựa lăn tránh qua.

Nàng vậy là hoàn toàn bất lực. Đành nằm yên mà hai dòng lệ thấm tuôn dài.

Được một lúc đủ lâu, do phát hiện đối phương cũng mãi nằm yên bất động, nàng lấy làm lạ, cố giương mắt nhìn cho rõ để hiểu vì sao đối phương lại cứ nằm yên thế này.

Và khi nhận ra đó là "cái gì", nàng bật thét kinh hoàng. Nhờ đó, sức lực từ đâu tự đến, giúp nàng vừa xô cái đó ra vừa tự ngồi bật dậy:

- A... a...

Bỗng có tiếng nói của Sầm Phong vang lên thật gần:

- Khê thôi! Hay cô nương muốn thật sự làm kinh động đến lão khả ố?

Nghe tiếng Sầm Phong, bất kể Sầm Phong đang ở đâu, gần xa thế nào, nàng đột nhiên nhào đến. Vừa may, nàng ôm đúng vào Sầm Phong, nàng gục vào đó, khóc ồ ồ.

Sầm Phong không hiểu sao cũng choàng tay ôm giữ nàng, mà thật ra chính là Sầm Phong kịp giang tay đón lấy nàng. Nếu không, đâu dễ gì nàng đã kiệt lực, vừa nhào đến là chộp được ngay.

Chờ nàng khóc đã ngơi, Sầm Phong nhẹ nhàng đẩy nàng dịch ra:

- Được rồi, ổn rồi. Cũng may tại hạ đến kịp, giúp cô nương hạ thủ quái thú đúng lúc nó nhảy vồ lên người cô nương. Hay là thế này, quái thú làm cô nương sợ thì bù lại nó cũng là vật thực giúp cô nương đêm nay đỡ lòng. Có phải cô nương đang đói?

Nàng gật đầu mếu máo:

- Hai ngày rồi, lão độc ác có cho ta ăn đâu, dù chỉ một mẩu nhỏ.

Nàng nghe Sầm Phong bảo:

- Tại hạ đã dò xét khắp rồi. Quanh đây hoàn toàn yên vắng. Nếu không ngại, cô nương tạm lưu lại đây một mình. Tại hạ mang quái thú đến chỗ suối nước lóc da lấy thịt, sẽ quay lại ngay thôi.

Nàng lo lắng gật đầu:

- Người hứa quay lại nha? Mau nha? Đừng để ta chờ lâu, sợ lắm.

Sầm Phong gật đầu và nhanh chóng bỏ đi.

Giữ đúng lời hứa, Sầm Phong quay trở lại khá nhanh, tay ôm khư khư hai tảng thịt khá to, đủ cho Thái Phi Nguyệt phát hiện đó là hai khối có màu tối sẫm.

Sầm Phong dùng một cành cây đâm xuyên qua hai tảng thịt và cắm mạnh một đầu xuống đất:

- Tại hạ cần tìm thêm nhiều củi khô đủ dùng. Cũng sẽ quay lại nhanh thôi.

Không bao lâu, khi quay lại, Sầm Phong chỉ cần loay hoay một lúc là đã có cho nàng một đồng củi lửa bùng cháy tỏa sáng, xua thật hết nỗi sợ hãi nếu còn chút nào đó trong lòng nàng.

Nhìn Sầm Phong xoay xoay cành cây trên đồng lửa đã cháy đượm để nướng hai tảng thịt, nàng chợt hỏi:

- Đó là loại quái thú gì?

Sầm Phong nhún vai, chỉ lo loay hoay nướng cho chín thịt:

- Đã thú muôn loài, tại hạ không phải liệt hộ, cũng không là dân cư ngụ quanh vùng, biết là quái thú gì để đáp lời cô nương?

Nàng ngờ ngợ:

- Người có mang tứ chi quái thú về đây?

Sầm Phong lườm mắt với nàng:

- Hai tảng thịt này ăn chưa đủ no sao? Hay cô nương có tính thích dùng Hùng chưởng Túc cầm (tay gấu chân nhím)?

Nàng lắc đầu:

- Sở dĩ ta hỏi vì in như là lúc bị quái thú vỗ ta không thấy có tứ chi.

Sầm Phong ậm ừ:

- Có hay không, cô nương lưu tâm làm gì? Nó đã chết, đúng không? Thịt của nó lại giúp chúng ta no lòng, cũng đúng chứ? Vậy thì lo làm gì chuyện có hoặc không có tứ chi?

Nàng quả quyết:

- Ta lo, sao lại không? Vì ta nhớ rất rõ, trước khi nhảy xổ lên ta, quái thú quả thật có lấy tay chộp vào chân ta để lôi mạnh ra. Người bảo, nếu quái thú chẳng có tứ chi thì lấy gì lôi được ta?

Thịt đã chín tới, Sầm Phong lấy ra hỏi nàng:

- Vẫn còn nóng. Cô nương muốn chờ hay cứ vừa thổi vừa ăn?

Nàng quạu quọ:

- Ta đang đói. Ăn ngay thì hơn. Đưa đây!

Sầm Phong giữ lại một, trao một còn lại cho nàng:

- Cũng nên ăn từ từ thôi. Tại hạ không quen làm nên không biết có ngon hoặc hợp khẩu vị cô nương không?

Nàng không ăn, chỉ đưa lên mũi ngửi vài lượt là vừa quăng trả cho Sầm Phong vừa giận dữ bảo:

- Ta no rồi. Giận no nên ăn không nổi. Người cứ tha hồ ăn.

Sầm Phong kinh ngạc nhìn ngó nàng:

- Giận no? Quái thú đã chết, lão cầm thú thì đang ở tận đâu đâu, điều gì khiến cô nương giận đến tận lúc này?

Nàng không đáp, chỉ ngồi bó gối, úp mặt vào hai tay và ngồi im.

Sầm Phong không sao hiểu nổi, đành nhún vai:

- Không lẽ do mùi vị không ngon? Ất phải nếm thử mới biết.

Sầm Phong nhe răng ngoạm một mẩu, chưa kịp nhai đã nhỏ toẹt ra:

- Tanh quá! Đúng là không ăn nổi, chẳng trách cô nương giận vì tại hạ quả quá kém về môn này.

Nàng vẫn ngồi nguyên theo tư thế đang ngồi, chỉ để một giọng chì chiết phát ra:

- Tanh lắm ư? Có thịt quái xà nào không tanh? Quái xà càng to thịt càng tanh. Thế người nói đi, có bao giờ người nhìn thấy quái xà chọt có tay để chộp vào chân người lồi đi không? Người đã gian mà không ngoan, lấy vật gì ném vào ta, để giống như ta bị kẻ nào nhẩy vô vào thì chí ít người cũng cố săn tìm cho được hổ nai, hay gì gì cũng được. Có đâu chỉ giết một quái xà, đoạn một khúc giữa, ném vào ta mà không có gì thay thế tứ chi?

Sầm Phong liền cười lạt:

- Khá lắm. Cô nương đã đoán biết những gì đã xảy ra? Thế thì sao? Tại hạ đã như chim diều bị xạ tiễn, mắt thấy cành cong nào mà không sợ? Đúng đấy. Chính tại hạ đã bày ra tất cả, vờ như có người đến, gọi là tạo cơ hội vừa giải huyết cho cô nương vừa để cô nương tha hồ tự do hành sự. Cũng may, nhìn cô nương sợ rất thật, tuôn qua cả những lùm cây mà không ngại bị cào xước, chật vật hết leo lên lại chui luồn qua từng khe đá bất chợt bắt gặp, tại hạ tuy có một phần ân hận, nhưng lại rất mừng cho cô nương. Vì chỉ cần phát hiện ở cô nương có bất kỳ cử chỉ nào giả dối, tại hạ ắt không biết khách sáo là gì hết, nhất định đã có một kết liễu không hay cho cô nương. Hãy lượng thứ nếu tại hạ đã tỏ ra quá đổi thương hại cho chính bản thân sinh mạng tại hạ. Vì tại hạ chỉ có mỗi một mạng mà thôi.

Thái Phi Nguyệt vụt ngẩng đầu lên, mắt tuy chan hòa lệ nhưng lúc này vẫn có thể long lên sòng sọc:

- Vậy người cho rằng ta có nhiều mạng hơn người sao? Ta đã sợ đến chạy chết, điều đó không nói. Ta đã khiếp đảm nhận ra dù đã chui nắp kỹ, vẫn bị quái vật mò đến chộp chân. Người ắt chưa mục kích cảnh có người vì khiếp quá nên vỡ mật chết phải không? Ta thấy rồi. Và lúc này ta hoàn toàn hiểu vì sao vẫn có người phải chết khi quá sợ hãi. Ta đã ở vào đúng cảnh giới đó, suýt chết. Nhưng người còn độc ác hơn, nhẫn tâm ném một đoạn thân của quái xà vào ta để dọa già ta. Nói thật, nếu lúc đó tự tận cùng tâm tưởng ta mà không có lòng phẫn nộ nung nấu, quyết tử sinh lần cuối để bảo vệ tiết trinh, giúp ta vượt qua cơn khiếp đảm ngõ đã đến tận cùng, có lẽ đó là lúc ta vì quá sợ chỉ còn là một thi thể vô hồn. Người chỉ biết phân người, bằng mọi cách để giữ sao cho kỳ được mạng sống quý báu của người, đâu đếm xỉa gì đến ta, cảm nhận được nỗi khiếp đảm tận cùng mà Thái Phi Nguyệt này vì lâm cảnh sức cùng lực tận đành phải cam chịu. Ta hận người. Vị kỷ và hẹp lượng như người, quả là điều không bao giờ ta ngờ đến.

Dứt lời, nàng đứng lên, dù dúi dẹt đến đi không vững vẫn khăng khăng bước đi. Nhưng chỉ được một đoạn ngắn, nàng đi không vững nữa, chợt lão đảo và từ từ khụy xuống.

o O o

Lúc lai tỉnh, có ánh sáng nhờ nhờ từ ngoài soi chiếu vào giúp Thái Phi Nguyệt nhận thức rõ bản thân đang nằm ở một nơi không phải ngoài trời – vì không giá lạnh – cũng không phải trong lòng một thạch động nào cả – vì ở thạch động thì đừng mong có tia sáng chiếu vào dù là mờ mờ – mà là ở một nơi khô thoáng, sạch sẽ. Nàng ngồi lên. Quả nhiên nơi nàng nằm khô sạch vì có một lớp cỏ khô dày thay thế chăn đệm, đồng thời nhờ lần nhìn lướt qua địa hình xung quanh, nàng biết đây là một nơi tựa như một am miếu, một phủ thờ hoặc cùng lắm cũng phải là một ngôi đền Thần Hoàng vì bỏ hoang lâu năm nên khó nhận rõ nguồn gốc xuất xứ.

Đến lúc nhìn xuống thân, nàng thất thanh kêu:

- A...

Đáp lại tiếng nàng kêu, Sầm Phong xuất hiện tựa một bóng u linh:

- Cô nương đã tỉnh?

Nàng bối rối cực độ, toan phát tác làm dữ nhưng không nỡ vì thấy trên tay Sầm Phong lúc này không ngờ có mang theo vật thực, món nào đó mà thoạt nhìn đã cảm thấy ngon. Nàng quay mặt đi, tỏ vẻ miễn cưỡng lắm vì không nói không được:

- Chính người đã giúp ta thay đổi y phục mới? Ai cho phép người thế, Sầm Phong?

Sầm Phong không vội đáp hoặc giải thích, chỉ tiến lên đặt vật thực xuống cạnh chỗ nàng, sau đó thì lùi lại, đứng xoay mặt nhìn ra ngoài, rõ ràng là tránh nhìn nàng vì ngại nàng phát ngượng:

- Lão cầm thú, nghĩa phụ của cô nương, có thật đã hứa giúp cô nương và tại hạ gá nghĩa phu thê?

Nàng phản ứng ngay:

- Cho dù có điều đó đi nữa thì vẫn chưa đủ nguyên do khiến người tùy tiện động chạm thay đổi y phục hộ ta. Người thật là...

Sầm Phong vẫn xoay lưng lại phía nàng, giọng phát ra khô khốc:

- Và cô nương đã ưng thuận, đúng không? Tại sao vậy, một khi cô nương cũng biết lão chỉ muốn đào luyện tại hạ thành một công cụ cho lão? Cô nương hài lòng vì có một trượng phu tốt cuộc chỉ là công cụ cho người? Tại sao chứ?

Nàng thờ người:

- Chính vì người sớm nhận ra mâu thuẫn này nên đến tận bây giờ người vẫn nghi ngờ ta?

Sâm Phong không lên tiếng, cứ đứng yên nhìn mãi ra ngoài.

Điều đó khiến nàng ái ngại, cũng không dám lên tiếng, đành giết thời gian bằng cách nhặt lấy mẫu vật thực đưa lên miệng nhỏ nhỏ nhai.

Cuối cùng, vì biết cần phải nói những gì để xóa bớt bầu không khí hoàn toàn không có chút nào thân thiện cần thiết, nàng lên tiếng, nói vào những lúc tạm ngừng nhai:

- Đào luyện người thành công cụ chỉ là phần mở đầu của lão. Vì lão đã định, khi đại sự hoàn thành, trước lúc gả ta về cho người, lão có kế sách giúp người trở thành bậc đại hiệp khả kính đối với toàn thể võ lâm. Ta thuận vì thấy đó là một kế khả thi.

Và nàng ngừng lời để ăn, để nhai. Sâm Phong chợt lên tiếng, đúng vào lúc nàng vừa nhai xong một mẫu thức ăn nhỏ:

- Không cần hỏi kế sách của lão khả thi như thế nào, tại hạ cũng biết đó vẫn là một lời man trá nữa của lão. Bởi tại hạ trở thành một đại hiệp khả kính được chẳng khi chính lão với những cộng tác đắc lực của cô nương ngay thoát đầu đã chất lên lưng tại hạ những bốn thi thể hoàn toàn không do tại hạ gây ra? Đó là chưa kể Tứ Hùng sơn trại, tất cả đều bị tiêu diệt chỉ vì muốn sát nhân diệt khẩu.

Nàng bối rối:

- Người muốn nói lần ta xuất hiện tại hạ thủ tam trong Tứ Hùng ngoài ý cứu người còn có dụng tâm sát nhân diệt khẩu?

Sâm Phong từ từ quay lại:

- Có một lọ đan dược cô nương trao cho tại hạ bảo là rất hữu hiệu để chữa trị vết tay cào trên mặt tại hạ, nhớ không? Lọ đó vẫn còn nguyên dấu niêm phong, trong khi đó cô nương lại bảo đã dùng qua và thừa nhận rất công dụng. Chỉ một lần sơ hở nhỏ đó thôi đã đủ giúp tại hạ nhận ra ngay toàn bộ sự việc được xếp đặt trước. Và mục đích không là gì cả ngoài việc giúp cô nương có cơ hội tiếp cận tại hạ. Thật tiếc, tại hạ vì sớm nhận ra đang bị áp đặt nên lập tức nghĩ cách làm sao lánh được cô nương càng xa càng tốt.

Thái Phi Nguyệt à lên vỗ lể:

- Thảo nào ta và lão dù nghĩ mãi vẫn không rõ vì sao mọi chuyện sắp đặt hoàn hảo là thế nhưng lúc cuối cùng thì kết quả cứ tuột khỏi tầm tay. Hóa ra chỉ vì chút sơ hở này.

Đoạn nàng chợt đặt thức ăn đang dang dở qua một bên, giọng phấn khích hẳn lên:

- Được rồi, đào luyện người là lão nhưng lão đã làm vì chưa đánh giá thật đầy đủ về năng lực đích thực của người. Tốt lắm, lão cầm thú sẽ nhận lãnh hậu quả đích đáng. Vì hận lão, nếu có thể, ta nguyện giúp người cùng nhau trước là vạch rõ chân tướng lão, sau thì diệt trừ lão, báo hận cho cả hai.

Và nàng háng giọng, bắt đầu thố lộ:

- Vì là nghĩa nữ, từng là tâm phúc của lão nên lão có cho ta biết khá nhiều về mưu đồ đại sự của lão. Là thế này, thoát đầu lão muốn dùng người làm công cụ đắc lực, thay lão diệt trừ tận gốc hai mối đại họa cho võ lâm là Vạn Xà – Xuyên Vân. Vì thế, trong cách lão đào luyện người, lão muốn người đừng bao giờ ngần ngại nếu phải nhúng tay đẫm huyết người...

Sâm Phong lập tức nhớ đến khoảng thời gian bế quan luyện công. Muốn tồn tại, Sâm Phong không chỉ phải hạ sát thật nhiều quái xà mà còn phải tập cho quen thói ăn tươi nuốt sống thịt và máu quái xà. Và lúc đó Sâm Phong nào cảm nhận mùi vị tanh tưởi của thịt quái xà sống?

- Lão cũng luyện cho người thói quen cảnh giới cao độ. Để có bất kỳ động tĩnh nào khả nghi xuất hiện, hễ người phát giác là lập tức hạ sát thủ...

Sâm Phong lại nhớ cảnh vì thói quen này nên địch nhân khả nghi đầu tiên bị Sâm Phong hạ sát thủ ngay chính là lão. Có lẽ đó là cách thử nghiệm của lão, đồng thời qua đó lão bịa ra một mưu kế trá tử thật cao minh, khiến Sâm Phong cứ luôn nghĩ lão đã chết và nhất là chết vì sự bất cẩn của chính lão cùng với của Sâm Phong.

- Lão đã thành công tất cả ngoại trừ phần bắt đầu thật sự tiến hành thì lão dù cố đến mấy vẫn thấy người cứ tuột dần khỏi tay lão.

Nàng ngừng lời và chờ đợi, liệu xem Sâm Phong có muốn nói gì thêm. Nhưng vì thấy Sâm Phong chỉ cười cười không nói, nàng tiếp:

- Vì muốn tiếp tục khống chế người trong tầm tay, lão thay đổi kế sách, bắt đầu chất lên người người càng nhiều thì thể càng tốt. Và lão tin rằng thế nào người cũng trở thành đại địch của võ lâm, đầu tiên là của nhị đại phái Không Động – Hoa Sơn. Nhưng ở đây lão lại vấp thất bại. Tánh háo sát của lão đã luyện cho người như không thắng được lòng phần nô người dành cho việc tìm hiểu minh bạch, xem nhân vật nào tuy là hung thủ nhưng lại gán ghép mọi án mạng cho người. Lão thất bại vì thấy người thay vì cuồng nô, lẽ ra cứ đối đầu cùng nhị phái thì lại cố lẩn tránh chuyện mãi gây thêm ngộ nhận không cần thiết. Lão bắt đầu thấy khó lòng kềm chế hoặc dẫn dụ người hành sự theo ý lão. Đã vậy, lão hoàn toàn không ngờ người lại am hiểu thuật dị dung. Người

thay đổi dung diện và nhân dạng liên tục, khiến biện pháp dùng Thập Lý Hương bám sát theo người cũng càng lúc càng trở nên vô dụng. Người đã thoát được lão hoàn toàn. Có lẽ ngay lúc này lão không hề biết người đang ẩn ở đâu.

Sầm Phong cười thích thú:

- Gậy ông đập lưng ông. Ất sẽ có lúc tại hạ làm cho lão hoàn toàn thân bại danh liệt bằng chính những thủ đoạn của lão, được lão cố công đào luyện cho tại hạ.

Nàng chột nhìn quanh:

- Đây là đâu?

Sầm Phong lắc đầu:

- Đêm qua, những lời oán trách của cô nương khiến tại hạ nghĩ lại và rất ân hận. Lại thấy cô nương mệt ngã lã vì đói, vì kiệt sức, tại hạ cứ thế mang cô nương đi loạn xạ, chủ yếu tìm cho cô nương một chỗ tĩnh dưỡng thật tốt. Bất ngờ tại hạ tìm thấy ngôi miếu này, khá kín đáo, nhưng do chưa có cơ hội tìm hiểu nên vẫn chưa biết là miếu gì.

Nàng vẫn cứ nhìn chung quanh:

- Liệu ngôi miếu này có liên quan gì đến Hồng Ma Bảo chẳng?

Sầm Phong động tâm:

- Phải rồi. Lối kiến tạo của ngôi miếu cũng được làm bằng nhiều phiến đá hồng thạch.

Nàng bắt đầu đứng dậy, đi loanh quanh:

- Người có biết Hồng Ma Bảo cũng là một phần trong mưu đồ đại sự của lão?

Sầm Phong cũng đi loanh quanh như nàng, dò xét khắp chỗ:

- Cô nương đã vào Hồng Ma Bảo?

Nàng lắc đầu:

- Chưa. Dĩ nhiên, vì chỉ có lão mới nắm bí đồ trong tay.

Sầm Phong giật mình:

- Bí đồ?

Nàng gật đầu:

- Lão bảo đã từ lâu lão tình cờ có. Nhờ đó lão ung dung tiến vào, đắc thủ không ít những di lưu võ học của nhiều nhân vật võ lâm từng hiếu kỳ mạo hiểm tiến vào nhưng đành bỏ mạng vì không có bí đồ nên lạc lối, mãi mãi không thoát.

- Trong đó có chẳng thứ công phu gọi là Vạn Lưu Quy Tông?

Nàng cười:

- Lão bảo người công phu lão truyền cho người là Vạn Lưu Quy Tông? Lão đã tự lừa dối lão, lừa luôn cả người, thế thôi. Vì kỳ thực, phải thừa nhận lão rất thông tuệ, đã dựa vào nhiều di thư võ học để tự nghĩ ra thứ công phu chung cho tất cả. Lão bảo đó là Vạn Lưu Quy Tông nhưng ta không tin lắm.

Sầm Phong cau mày:

- Vậy công phu đích thực của lão cao minh đến thế nào? Đã là thiên hạ đệ nhất nhân chưa?

Nàng chợt dừng chân ở một góc miếu:

- Người nên tin hơn là để bị bất ngờ sau này. Lão bảo võ học lão đã đạt mức Khai Phá Huyền Quan – Đả Thông Nhị Mạch – Ngũ Khí Triều Nguyên – Tam Hoa Tụ Đỉnh – Tinh Khí Thần Hợp Nhất.

Sầm Phong cũng bất chợt dừng chân ở một chỗ khá gần nàng:

- Vậy là lão đã tự luyện thành bậc đại tiên rồi còn gì? Có thật chẳng?

Nàng gật đầu:

- Ta đã một lần tận mục sở thị huyền công cái thế của lão – tột cùng lợi hại. Chỉ vì thế lão mới dám nghĩ đến chuyện một tay xoay chuyển càn khôn, mưu đồ đại sự, tiếp tục dùng Hồng Ma Bảo để dẫn dụ càng nhiều càng tốt những đại cao thủ tự dẫn thân vào nạn mạng, mặc tình cho lão sử dụng sai khiến.

Sầm Phong chợt hỏi một câu ngoài đề:

- Ở đây tại hạ phát hiện có một dấu chưởng tay ấn sâu. Phải chăng là chỗ để phát động cơ quan?

Nàng cũng nói một câu tương tự:

- Ở chỗ ta cũng có một dấu chưởng tay. Nhưng ở giữa dấu này có khắc một dòng chữ thật nhỏ: Hư Vô Tất Hữu – Tứ Lượng Bạt Thiên Cân. Giống như khẩu quyết để nếu vận dụng đúng thì có thể khiến cơ quan khai mở.

Sầm Phong chợt hoang mang:

- Nghe cô nương nói tại hạ mới phát hiện. Bên này cũng có một câu được khắc rất rõ, khó thể đoán có đúng là kinh văn yếu quyết gì hay không? Câu đó là: Âm Đảo Dương Chuyển, Thực Hư Suy Thịnh. Là gì đây?

Cả hai lùi lại, đổi chỗ cho nhau để cùng xem xét điều cả hai vừa đồng thời phát hiện. Và họ không thể không nhận ra hai dấu chưởng tay này dù có ở một độ cao tương tự nhau nhưng lại ở về hai phía của hai bức vách miếu hợp lại thành một góc.

Sầm Phong khẽ kêu:

- Nhất định ở sau góc miếu còn có một bí đạo ẩn giấu. Và câu khẩu quyết ghi hai bên như muốn bảo hễ lắt lay bên này thì sau đó cũng lay lắt như thế ở bên kia, gọi là Âm Đảo Dương Chuyển.

Nàng phụ họa thêm:

- Nhưng phải có hai người cùng hợp lực, vừa khéo ta và ngươi là đủ hai. Cần đề phòng thêm chuyện ngôi miếu có thể tự dịch chuyển hoặc đổ ập xuống. Vì ở đây có câu “Tứ Lượng Bạt Thiên Cân”.

Sầm Phong tán thành:

- Phải áp tay vào dấu chưởng tay có sẵn hay sao?

Nàng ngập ngừng:

- Cũng có thể. Cứ thử khắc biết. Nào, ai đẩy vào trước? Ta hay ngươi?

Sầm Phong ngồi xuống theo tư thế tọa công, vì dấu chưởng tay có sẵn quả thật ở độ cao vừa tầm một người ngồi:

- Tại hạ đành mạo hiểm thử trước. Để đề phòng bất trắc, cô nương nên tạm lui ra một chút thì hơn.

Nàng đành bước lùi:

- Lạ quá. Ta tuy được lão đưa đến đây nhiều lần nhưng tuyệt đối chưa hề biết có sự tồn tại của một ngôi miếu quá ư kỳ bí như thế này. Được rồi, ngươi cứ thử xem sao. Cần trọng đấy.

Sầm Phong vì đã ngồi diện đối diện với vách miếu, lưng quay ra ngoài, nên không còn nhìn thấy nàng, đành gật đầu cảm kích:

- Đa tạ cô nương quan tâm. Cô nương cũng chớ sơ tâm, không tự cần trọng. Bắt đầu đây.

Sầm Phong áp bàn tay hữu vào dấu chưởng tay, vì đó là dấu ấn sâu của bàn tay hữu. Nhưng khi vừa vận lực để từ từ trấn áp vào, Sầm Phong chợt hốt hoảng rút tay về thật nhanh.

Thái Phi Nguyệt vì nhìn thấy nên kinh nghi:

- Sao thế?

Sầm Phong đáp không thành lời, chứng tỏ đang trong tâm trạng nhất thời rất hoang mang:

- Từ phiến đá toát ra lãnh khí. Không lẽ chỉ vì... phiến đá vốn dĩ lạnh?

Cảm thấy lạ, Thái Phi Nguyệt tiến trở lại để nhìn vào dấu chưởng tay in trên phiến hồng thạch, qua vai Sầm Phong:

- Có thể chỉ do đá vốn lạnh thế thôi. Nhưng để minh bạch, sao người không thử đặt tay vào dấu chưởng tay bên này?

Sâm Phong gượng cười:

- Sao cô nương không tự thử?

Nàng chối dây dẩy:

- Ta mới trải qua một đêm kiệt lực, nguyên khí còn chưa khôi phục bao nhiêu. Nếu không, ta ngại gì mà không thử?

Sâm Phong phì cười:

- Tại hạ chỉ đùa thế thôi. Nào, lùi lại nào. Đã lỡ ngồi gần thế này, tại hạ ngại gì không thử, cứ phải phiền đến cô nương chi.

Và vì hai dấu tay ở về hai phía nhưng chỉ của một góc miếu nên Sâm Phong chỉ cần ngồi dịch qua một ít là dễ dàng đặt áp tay tả vào dấu chưởng tay thứ hai, thật lạ, chính là dấu ấn sâu của bàn tay tả.

Nhưng cũng như lần mới rồi, Sâm Phong vừa vận lực vào chưởng tay, chỉ mới ấn khê vào liền rụt về ngay:

- Nóng! Phiến đá bên này thì toát nhiệt khí, không cùng thứ lãnh khí như bên kia.

Thái Phi Nguyệt đứng xa xa phía sau Sâm Phong liền lẩm nhẩm:

- “Âm Đảo Dương Chuyển, Hư Thực Suy Thịnh.” Vậy thì bên nóng bên lạnh là phải rồi.

Và nàng kêu lên:

- Nào, đừng như hai dấu chưởng tay đó chỉ dành cho mỗi một người. Người đừng ngại, hãy cùng lúc đặt cả hai tay vào đó. Nhưng nhớ, hễ đẩy hoặc tác động bên này thì dừng bên kia và ngược lại. Ta đoán quyết đấy chính là cách duy nhất khiến cơ quan tự phát động khai mở. Thực hiện đi.

Sâm Phong cũng bị tính hiếu kỳ thúc giục nên làm theo.

Lần này vì có chuẩn bị sẵn nên lúc tác động tay hữu, dù có bị lãnh khí toát ra thâm nhập, Sâm Phong vẫn không vì hoang mang mà rụt tay về. Tác động bằng tay hữu Sâm Phong chuyển qua tác động tay tả, chấp thuận để nhiệt khí phía bên này toát ra thấm nhập.

Đẩy bên này, dừng bên kia và ngược lại, sau năm bảy lượt như thế Sâm Phong lên tiếng kêu hỏi Thái Phi Nguyệt:

- Ở chỗ tại hạ chưa thấy xuất hiện động tĩnh gì khả nghi. Cô nương hãy nhìn xung quanh, ngộ nhớ nếu mấu chốt thì ở đây, biết đâu cơ quan lại phát động ở chỗ khác?

Một lúc sau Sâm Phong nghe tiếng nàng hoài nghi:

- Ta vừa nhìn xong. Không có gì. Liệu người đã tận lực đẩy chưa? Cứ tận lực xem sao? Nếu vẫn chưa có gì, ta nghĩ, hay là cứ tác động ở cả hai bên cùng lúc? Người cứ thử hết cách xem sao? Hay là ngại cơ quan gây tổn hại? Đừng như thế chứ. Vì nếu ta đoán không lầm, thế nào ở đây cũng có lối bí mật dẫn thông đến tận Hồng Ma Bảo. Người cũng đang hận lão như ta, lẽ nào không muốn thử vào Hồng Ma Bảo một lần, xem lão còn những trò quỷ quái gì ở đấy?

Sâm Phong không lên tiếng, nhưng qua toàn thân của Sâm Phong đang trân cứng, thi thoảng có vẻ tự run lên, nàng càng nhìn thấy càng hiểu Sâm Phong ắt đã đang tận lực.

Được một lúc khá lâu, khi cơ thể Sâm Phong run càng thêm mãnh liệt, đột ngột Thái Phi Nguyệt nghe Sâm Phong bật quát:

- Hư Vô Tất Hữu? Hiểu rồi. Là thế này đây. Âm Đảo này, Dương Chuyển này. Hư hư thực thực, tất thịnh tất suy, Tứ Lượng Bạt Thiên Cân. Khai!

Nàng lập tức căng mắt nhìn vào góc miếu, nơi Sâm Phong cơ hồ đang vận dụng toàn lực ắt rất muốn xô đổ cả ngôi miếu và phát hiện quả thật ở góc miếu có dấu hiệu chuyển dịch. Nàng chờ đợi một điều kỳ bí ắt sắp hiển lộ.

Sâm Phong càng quát to hơn:

- Khai! Khai! Khai!

“Tách, tách, tách...”

Góc miếu tách khai dần theo sự tác động có lẽ đã dốc toàn lực của Sâm Phong và từ từ để lộ ra một điều không thể ngờ là có.

Sâm Phong cũng cảm thấy quá đổi bất ngờ lúc nhận ra điều ẩn giấu sau góc miếu chỉ là một bộ cốt khô cũng ngôi và vì đối diện nên có vẻ như đang cười cười với Sâm Phong.

Bộ cốt khô có khoác y phục, một bộ xiêm y tuyền màu hồng. Đính ở phần thân trước của bộ hồng y là một mảnh hoa tiên.

Sâm Phong thu tay về, khỏi dấu chưởng tay, toan cầm mảnh hoa tiên, chợt nghe Thái Phi Nguyệt kêu thất thanh:

- Mau thu tay về. Góc miếu đang khép lại. Sắp sửa hủy nát tay người kìa.

Góc miếu khép lại khá nhanh, khiến Sâm Phong tự hiểu nếu miễn cưỡng cố lấy cho bằng được mảnh hoa tiên thì hậu quả thế nào cũng xảy đến đúng như lời Thái Phi Nguyệt vừa cảnh báo. Do đó, Sâm Phong lập tức rút tay lại, đồng thời đặt nhanh cả hai bàn tay trở lại hai dấu chưởng tay.

Sâm Phong vận lực đẩy, cùng lúc cả hai tay:

- Tại hạ sẽ chi trì như thế này, cô nương hãy lấy mảnh hoa tiên đó mau. Khai!

Góc miếu lại khai mở và vút một tiếng, Thái Phi Nguyệt đã lướt vào và lao trở ra ngay, mảnh hoa tiên theo đó cũng biến mất.

Sâm Phong thấy đã hoàn thành, thở phào nhẹ nhõm, liền thu thay về, cho hai vách miếu được khép lại thành một góc như cũ.

Nhưng trước khi hình ảnh bộ cốt khô biến mất hoàn toàn khỏi mắt, Sâm Phong chợt phát hiện ngay trên bộ hồng y của cốt khô, đúng vào vị trí đã có mảnh hoa tiên dính vào, vì mảnh hoa tiên không còn nên ở đó chợt lộ ra một hàng chữ:

“Đã tiếp nhận tuyệt học của ta rồi, còn không mau ly khai? Hãy nhanh lên. Hồng Hồng!”

Sâm Phong sực hiểu, vội đứng bật lên ngay:

- Sắp có biến. Chạy mau!

Và Sâm Phong kịp phi thân lao vọt xa khỏi miếu, trước khi cả ngôi miếu bất ngờ đổ ụp xuống tạo nên tiếng chấn động kinh hoàng.

“Ầm!”

Còn đang bàng hoàng nhìn cảnh đổ nát, Sâm Phong chợt nghe bên tai có tiếng Thái Phi Nguyệt hỏi như cật vấn:

- Sao người biết sắp có biến?

Sâm Phong quay lại, thấy sắc diện Thái Phi Nguyệt chợt nhợt nhạt và lạ nhất là không thấy nàng cầm mảnh hoa tiên:

- Mảnh hoa tiên bị lấy đi, trên y phục ở đó có lưu tự, dặn phải ly khai thật nhanh. Mảnh hoa tiên đâu?

Nàng xua tay:

- Chẳng có gì đáng lưu tâm. Ta hủy rồi. Thế lưu tự có đề cập gì đến tuyệt học bất kỳ nào đó?

Sâm Phong cau mày:

- Sao cô nương sớm hủy trước khi cho tại hạ xem? Tuyệt học ư? Không có. Mà nếu có đi chẳng nữa, cô nương nghĩ tại hạ đủ đởm lược lưu lại đọc cho kỳ hết hoặc kịp tiếp nhận mà không sợ sự biến sao? Trên hoa tiên đó nói gì?

Nàng càu nhàu:

- Chỉ nói, chủ nhân của bộ cốt khô từng là phu nhân của tòa Hồng Bảo, đặt theo tên của vị phu nhân là Hồng Hồng. Còn cho biết họ kiến tạo tòa Hồng Bảo chỉ để vừa

lánh đời vừa tránh bị cường địch truy tìm. Do vậy, cách kiến tạo của Hồng Bảo cứ như một mê trận. Nào ngờ họ cũng bị địch truy sát. Chủ nhân Hồng Bảo đã bị sát hại, vị phu nhân thì chỉ kịp ẩn trốn ở đây, gọi là Thiên Hậu Miếu. Còn bảo đã nguyện táng thân mãi mãi ở đây nhưng trước đó có lưu lại một tuyệt học, dặn hậu nhân lúc tiếp nhận nên vận dụng để báo thù thay họ.

Sầm Phong nghi ngờ:

- Nếu có tuyệt học, sao đích thân vị phu nhân Hồng Hồng không tự báo thù? Lại cam tâm chịu chết, cũng không được táng thân cùng trượng phu chính là chủ nhân tòa Hồng Bảo? Hay cô nương chưa thuật hết mọi điều có di lưu trên di thư?

Nàng chột hậm hực lạ:

- Ta giấu người làm gì? Ngược lại, chính người đang giấu diếm ta thì có. Nói đi, người có ý gì khi bảo đã hiểu ngữ nghĩa của mấy câu khẩu quyết được ghi ở hai đầu chưởng tay, để sau cùng tự người có thể tách khai góc miếu?

Sầm Phong nhún vai:

- Không có gì khó hiểu. Vì quả nhiên đó chính là yếu quyết mà nếu vận dụng đúng ắt khai mở được cơ quan. Cũng thú thật, vì nghe cô nương xui giục, lúc tại hạ tác động cả hai tay cùng lúc thì lập tức bị lãnh nhiệt khí đồng loạt thấm nhập, khiến tại hạ suýt gặp cảnh chân khí nghịch hành. May thay kịp thấu hiểu lời yếu quyết căn dặn, bảo phải Âm đảo Dương chuyển, tại hạ lập tức cho nhị khí này lưu chuyển, làn nhiệt khí bên tả đương đầu và đối phó với lãnh khí bên hữu, sau đó là ngược lại, gọi là hư thực thịnh suy. Cứ như thế nhiều lần, tại hạ nhờ hiểu thêm thế nào là Hư Vô Tất Hữu, liền chiếu theo yếu quyết Tứ Lượng Bạt Thiên Cân, nhân lúc nhiệt khí bên tả bị lãnh khí tại hạ chuyển qua làm cho suy giảm, cũng lúc đó lãnh khí bên này được luân chuyển ngược lại, tại hạ thúc đẩy cả hai tay, lấy nhược chế cương, may sao cơ quan phát động, góc miếu khai mở như cô nương đã thấy. Chỉ có thế thôi. Hay đó chính là thứ tuyệt học cô nương vì quan tâm nên vừa hỏi?

Thái Phi Nguyệt thở dài:

- Ta biết thế nào được một khi trên mảnh hoa tiên chẳng có lấy dòng nào gọi là kinh văn võ học? Thật tiếc, vì mảnh hoa tiên chẳng còn, nếu không, ta sẽ đưa người xem, ắt người hết nghi ngờ ta.

Sầm Phong đã cố tình giấu đi câu lưu tự, ý bảo đã tiếp nhận hết tuyệt học do bộ cốt khô trước lúc tự tẫn táng lưu lại. Mà giấu cũng phải, vì Sầm Phong vẫn chưa tin đó là phương cách để trao truyền tuyệt học. Chột Sầm Phong hỏi:

- Cô nương định làm gì?

Nàng hỏi ngược lại:

- Vậy còn người thì sao?

Sầm Phong cười:

- Tại hạ cần dò xét thêm về lão. Chỉ khi biết rõ lão là ai, tại hạ ắt có kế sách đối phó hữu hiệu.

Nàng lắc đầu:

- Lão che giấu rất kín mọi hành tung. Liệu có cách gì khiến người tình cờ phát hiện nhân thân lai lịch lão? Ta tin không thể.

Sầm Phong bảo:

- Có đấy. Hãy theo tại hạ thì rõ.

Sầm Phong bỏ đi.

- o O o -